

Diari d'un viatge a Londres (2)

Andreu Loncà

Andreu Loncà

A Queen Mary Garden, a prop de l'estany amb barquetes pintades de blau, asseguts a l'aire lliure, sento certa tremolor que em diu que el somni pot ser real. Prenem un te a la vora de l'estany mentre mirem passar els avions. Ens estranyem dels núvols d'ànecs de pit fosc que semblen un exèrcit bàrbar en formació, mirem com un padrí capblanc duu el seu nét a remar, com una parella entra en la barca i ell rema enèrgicament i ella es deixa portar. Veiem com una altra dubta, ell no sap dur la barca, i donen voltes. Miro una noia que no duu sostenidors i li clareja el mugró rosat, com rosa o tulipa. Sento dues senyorrasses que fumen i xerren fort, segures de si mateixes i de llur patrimoni. Omplen l'aire dels coloms de la seua classe social. Però el món pot ser agradable. Em dic que no he de fer d'aquestes estones una tribulació sobre el meu estatus en el món.

Al vespre, aquest règim de vida silenciós en què la tarda comença a les sis o potser abans i tot, pot provocar que hi hagi moments de calma. Potser.

La llum declina a poc a poc. La foscor baixa com

una negror i no veus la posta de sol enloc: London és pla com la palma de la mà. La nit fresqueja. No hi ha sorolls ni cotxes que duguin la música a tot estrop.

Llavors pot haver-hi calma per pensar. La tarda aquí és molt llarga i aquest clima pot ser molt fresc al mes d'agost. La llum no t'agradeix amb la seua violència completa.

Avui ha estat un dia vibrant, elèctric. Hem anat al Museu de la Ciència, que ha servit per entendre que la revolució industrial és un fet precoç: les primeres locomotores de vapor tenen aquesta cosa de la mà de l'home que afaïçona, que forja, que llima, que poleix, que arrodoneix les màquines amb una una certa voluptuositat. Aquestes locomotores tenen un toc molt humà, de suor, de palmell, de dits untats de greix.

Al Museu d'Història Natural ja hem jugat el joc que diu: no sacralitzem els museus, mirem de treure'n profit, i al capdavall, si ens avorrim, marxem.

Un museu també és un mecanisme de propaganda, de distracció o, al capdavall, un negoci. Els souvenirs abunden en sortir de l'exposició dels dinosaurs, perquè m'entenguin.

Al migdia, ha estat sensacional l'anada al Laudenhall Market —un mercat sorprenent (l'atzar també juga el seu paper!) al cor de la City. O sigui, al cor dels edificis moderns i extravagants que alberguen els homes de negoci (com entens el capitalisme llavors!).

Hem ensopogat l'hora del pati dels executius. Un exèrcit d'homes amb trajo i corbata ha estat expel·lit d'un edifici ultramodern. Han sortit de tots els despatxos, de tots els edificis, de tots els pisos de la façana lluent d'una fàbrica simulada. En aquella hora n'hi havia una bona colla que prenia cervesa bitter o cervesa negra, i xerraven sorollosament.

A mi m'agrada aquest intercanvi de paraula a preu dret, amb la pinta de cervesa a la mà: una forma d'enreixar les relacions personals.

Hem buscat un restaurant de cuina hindú. Quina manera d'excitar el cervell amb les espècies picants! El picant ja no actua sobre el paladar sinó directament sobre la bòveda del cervell. Descric la cuina hindú com Georges Orwell descrivia, estranyat, el porró o el sabor estrany del xoriço, els anys trenta, a *Homenatge a Catalunya*. M'hi sento exaltat, però.